

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș
și organ informativ al AGRU-lui din Eparhia Maramureșului

Bucuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Credința e puterea cea mai mare.

„Cred Doamne, ajută necredinței mele“

Ce frumos și emoționant este exclamarea tatălui, care a avut fiu îndrăcit, cu care a răspuns vorbelor lui Isus: — de poți crede, toate se pot celui credincios! Și ce mare nemărginită a milosteniei și bunătății ne oferă aceste cuvinte ale blândului Nazarenian. De poți crede, toate le poți face, aceste cuvinte oarecum te îmbărbătează, te însuflețesc din nou, când deja nu ești altceva decât un cadavru ambulant.

Ești cadavru fiindcă nu trăiești viața ta, ci demonul care te stăpânește, te aruncă „în foc și 'n apă“ după placul lui, ca pe tânărul din Evanghelie. Și oare câți suntem pe această lume liberi de deavoli? Pe cine nu-l stăpânește nici unul dintre diavolii, care iau de multeori înfățișarea banului, ambiției, mâncării, băuturii,

câteodată ni se prezintă ca obiecte de artă, lecturi, câteodată îmbracă haina patimilor noastre și nu odată fură chipul unei persoane iubite și stimate de noi. Și atunci când unul dintre noi se chină și geme în puterea dracului care îl aruncă în foc și în apă, atunci ceilalți care privim neputincioși această groaznică înjosire a firei omenești să avem credința tatălui din Evanghelie și să nădăjduim, căci de putem crede, toate ne vor fi posibile.

Dar credința aceasta trebuie însuflată și sârmanului îndrăcit. Deavolii se pot goni numai prin puterea credinței. Iar chiar credința a slăbit în zilele petrecute în serviciul deavolului. De aceea trebuie să știe fiecare „indrăcit“, că nu scapă de sub dominația deavolului numai prin cre-

dință. Iar dacă simte, că des-nădăjduiește, că multele recedive i-au luat credința în posibilitatea vindecării, noi, care suntem în jurul lui să-l ajutăm ca să ațâțe scânteia credinței care există încă sub cenușa sufletului lui. Iar el strigând: „Cred, Doamne, ajută necredinței mele“ — se va mântui, se va elibera de sub domnia deavolului, căci Isus, care totdeauna adevărul a vorbit a spus: „De poți crede, toate se pot celui credincios.“

Citiți și răspândiți

„Dumineca“

Ceva despre mărturisire.

Martirii primelor secole s'au mărturisit deja.

„De vom mărturisi păcatele noastre, credincios este și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de toată nedreptatea.” (I. Ioan 1, 9)

„Și mulți din cei ce crezuse, veniau mărturisindu-și și vestindu-și faptele sale. Și mulți din cei ce făceau vrăjitorii au adus căștile (de vrăjitorie) și le-au ars înaintea tuturor, și au socotit prețurile lor, și au aflat cinzeci de mii de arginți. Așa cu lărie creștea și se întăria cuvântul lui Dumnezeu.” (Fapte 19, 18—20)

Sf. Clemente Pont. roman scrie: „Până când suntem în viață, până când avem vreme să ne întorcem dela păcate, păcătând cu trupul, pentru că dincolo în lumea cealaltă nu mai este pocăință și mărturisire.”

„Excesele tale trebuie să le mărturisești la biserică și să nu vii la rugăciune cu rea conștiință” — zice Didache.

„Unele femei au fost seduse de apostatul Marcus, dar mărturisindu și păcatele au fost deslegate” — scrie Iraeneus în c. II.

Tertulian și Ciprian au scris un volum mare despre părere de rău și mărturisire. Primul aseamănă pe cei ce se mărturisesc rău, cu morboși rușinoși cari își ascund boala în fața medicului curant. Oare o pot tăinu în fața lui Dumnezeu?

„Trebuie să ne mărturisim păcatele, ca să fim deslegați

încă în viață, ca să le ispășim aici încă pe pământ.” (sf. Ciprian.)

Lactantius: „Numai aceea este biserica adevărată în care se menține mărturisirea păcatelor și îndeplinirea canonului primit, prin care ne curățim de toate păcatele noastre cași din atâtea răni trupești.”

Că sfinții Părinți ai orientului și apusului cu toții au propovăduit mărturisirea este în afară de orice dubiu și discuție, fiind dovedit prin scrierile lor. Avem încă o dovadă eclatantă, printr'un scaun de mărturisire cioplit din piatră și aflat în catacombe. Trebuie să știm că despre existența catacombelor abea numai pe la anul 1750 al Mântuirii a luat lumea nouă cunoștință, pe când mărturisirea era deja dela începutul întemeierii Bisericii practicate.

Mărturisirea obligatoare ni-o prescrie Biserica noastră catolică în a patra sa poruncă dintre cele cinci porunci ale bisericii, unde se impune: „să-ți mărturisești păcatele la preotul rânduit, cel puțin odată într'un an și la Paști să te cumineci.”

Doamne! Ce scurtă și precisă poruncă și totuși cât de pușini o țin și aceasta poruncă?

Câți zic, —: ce să mărturisesc, eu nu am ce a mărturisi, eu nu am ucis, nu am furat, nimănu nu îi sunt dator cu nimica. —

Acești sărmani nu au fi citit cartea I. catolică a sf. Ap.

Ioan c. 1. v. 8: „Iară de vom zice, că păcat nu avem, pe noi înșine ne înșelăm și adevărul nu este întru noi.” (v. 10)
„De vom zice că nu am păcătuit, minciunos îl facem pe Dumnezeu, care zice în sf. Scriptură ca tot omul e păcătos) și cuvântul lui nu este întru noi.

În afară de aceștia cari spun că „eu păcat nu am” sunt alții cari susțin că mărturisirea e numai pentru copii, dar Mântuitorul celor mari le-a zis că dacă nu vor fi ca acei prunci — cari erau în jurul Lui — nu vor intra în împărăția cerurilor. De bună seamă n'a înțeles că cei mari să se facă mici după trup ci după curățenia sufletului lor.

Sunt alții cari zic că mărturisirea îl înjosește pe bărbat. Dar oare delapidarea, adulterul, injuria, viața destrăbălată, viața prin cluburi și tot felul de localuri, jocul cărților îl ridică? În tot cazul în fața lumii de azi poate, dar nu înaintea lui Dumnezeu. Chiar a VI-a poruncă e aceea care îi reține pe aceștia dela mărturisire.

„E un lucru greu mărturisirea” — zic unii cari simt barem ceva muștrare în conștiință și se gândesc că ar trebui să se mărturisească. E adevărat că mărturisirea — o mărturisire bună — nu e o distracție oareșcare, însă nici Mântuitorul n'a impus-o pentru plăcerea noastră, ci pentru pocăința noastră. E drept și aceea că mărturisirea impusă de bi-

serică înseamnă oareșcare sacrificiu, fiind legat de un timp anumit, dar ce-i de făcut? Ori unde te întorci sunt anumite legi și reguli și dacă vrei să trăiești într-o societate trebuie să te acomodezi de regulamentul acelei societăți; fie aceasta societate chiar și compusă numai din trei patru jucători de cărți la o masă într'un club ce mai știi câte reguli au ei și cu ce strictețe le mențin și cum îl scot pe acela sau pe aceea care nu se ține de acele reguli. Vai de el sau de ea!

E mai ușor a-și mărturisi păcatele decât a se rușina la judecata cea de pe urmă și a fi osândit pe veci.

Nu e numai din întâmplare că Isus când a întemeiat mărturisirea astfel a început: „Pace vouă, luați Spirit Sfânt!”

Și eu mărturisit păcatele chiar și Adam și Eva, David psalmistul-impărat și de două ori sunt cuvintele Sfântului Augustin carele spune: „David odată a păcătuit și n'a încetat a-și deplânge păcatele până la moarte. Tu tot încântinu păcătuești și nicidecum nu le deplângi.”

Muirea păcătoasă Magdalena, Zahcu, tâlharul de pe cruce, sfântul Apostol Petru, toți aceștia s'au mărturisit.

Nu este nici un înconjur. Prin păcat îl vătămăm pe Judecătorul suprem. Înzadar ne vom ruga ori cât, or câtă milostenie vom face, înzadar neliniștea sufletească, ajunul, postul, înzadar vei înconjura păcatul și ai începe o viață la aparență similară cu viața sfinților, dacă

acestor nu premerge o bună mărturisire nu-ți vor fi iertate păcatele.

Noi catolicii trebuie să ținem în minte că ori mărturisirea ori osânda veșnică. (După L. B. și G. S. Cartea despre Misiuni. Oradea. 1935)

Clerul și Acțiunea Catolică.

— Cuvintele S. Părinte Pius XI către clericii Seminarului Francez din Roma, la 9 Ian. 1936 —

Vrem să Vă arătăm gândul nostru întreg, dezvoltat într-o enciclopică și care a fost mult cumpănit de Noi, precum nădăjduim că el va fi cumpănit și de cei ce-l vor citi, cum știm că citiți și voi, iubiți fii, această enciclopică și cele ce privesc raportul dintre preoțime și acțiunea catolică. Acțiunea Catolică are această urmare fericită că statornicește o legătură mai strânsă, mai prietenească între preoți și elementele ce o compun: tineri, bărbați, femei; s'ar putea zice o apropiere personală, fiindcă Acțiunea Catolică, prin definiție, e participarea laicului la apostolatul ierarhic; un contact ce aduce urmarea ce o dați înșivă, precum am dat-o și Noi și pe care n'o putem recomanda îndeajuns atențiunii tuturor, pentru a ne da seama că e necesar, că trebuie să facem din toată viața, din toată ființa, din toată purtarea noastră preoțească o adevărată pildă, o pildă vie. Ați înțeles însemnă-

tatea acestei idei; ea produce un bine nemăsurat, dacă rămâne totdeauna în spiritul, în inima și mintea fiecărui preot, mai cu seamă în a acelor cari sunt chemați de Providență să fie asistenții Acțiunii Catolice.

Acesta e, de bună seamă, unul din rezultatele cele mai mari și mai prețioase ce se desprind, cu o fericită necesitate, din Acțiunea Catolică. Să știți că Noi nu vom putea niciodată să mulțumim Bunului Dumnezeu pentru această apropiere a laicilor de preoți, a laicului de cler, care-i face să trăiască o viață comună, în comunitate de muncă pentru împărăția Domnului Cristos, pentru întinderea acestei împărății binecuvântate.

Iată o întâie reflexie! Mai este una care arată, ce dobândește, din aceasta apropiere, preotul care colaborează la Acțiunea Catolică. E un fapt foarte mângâitor, un fapt de preț negrăit. Mulți preoți și episcopi Ne-au arătat ce pildă binefăcătoare, recunoscătoare, primesc și ei, la rândul lor, din această conlucrare intimă a laicilor la Acțiunea Catolică, ceea ce e minunat, fiindcă arată puterea harului lui Dumnezeu.

Trad. I. G.

A apărut la Tipografia Asociațiunii din Sighet:

„VIZITARA SF. EUHARISTII” pentru uzul asociațiilor de pietate și pentru uz particular. Trad. din l. germană. Prețul 3 Lei.

Fiecare cu meseria lui.

O întâmplare caracteristică pentru personalitatea defunctului erou național al Poloniei, a Mareșalului Pilsudski, dar totodată plină de învățământ pentru diferiții noștri „savanți”, care sunt diletanți în ale credinței.

La o serbare se găsea alături de mareșal și un profesor-inginer de mare renume. Vorbindu-se despre religie și concepții despre lume și viață, acel inginer spuse, între altele, că religia nu se mai potrivește pentru lumea de astăzi, că ar fi numai fantezii etc. — Pilsudski făcea ... Deodată i-se adresă profesorului savant în ale tehnicei spunându-i pe un ton plin de temperamență dar vizibil serios: „Domnule profesor, toate cele ce ai scris D-ta în operele D-tale nu sunt decât fantezii științifice. În calitate de militar știu acest lucru prea bine. — Legile fizice sunt inventate de ingineri și fizicieni, ca să câștige bani mulți, și mare cinste în fața oamenilor!... „Cel ce discutase despre religie rămase desorientat și răspunse, în fine, cu vădită rea dispoziție: „Excelență, binevoiiți a glumi?”. — „Nicidecum”, fu răspunsul lui Pilsudski. „Căci dacă D-ta ai dreptul să faci la fel cu cele religioase, tratându-le ca inexistente cu un simplu gest de om priceput într-o direcție cu totul diferită de ale religiei, atunci și eu am dreptul să judec ale D-tale, cu acelaș drept, declarând și eu știința D-tale drept

menită pentru prostirea popoului în mod conștient. — Un lucru însă doresc a-ți spune D-tale: necredința n'ar fi așa de răspândită în lume dacă nu s'ar uita tocmai de „savanți” învățatura vechilor greci și latini: Cismarule, rămâi la calapodul tău! Acest lucru, Domnule profesor, are valoare pentru toate țărâmurile, dar mai ales pentru cel al religiei!”.

Să înțeleagă și ai noștri care atacă „infallibilitatea papei” dar fiecare este cu mult mai infalibil (așa se crede) în dreptul său de necredincios față de religie.

(Farul Nou)

Necredință, s'au ignoranță?

Existența lui Dumnezeu este un adevăr absolut, și teologic și filozofic, așa că cine neagă aceste, acela nu judecă, și nu cumpănește. Dacă nu se poate concepe cauza secundară fără de cauza primară, dacă numărul nu se poate concepe fără de infinit, e limpede, că cel ce neagă prima cauză, care este indivizibilă și infinită, — acele nu are logică.

„Cerurile spun mărire lui Dumnezeu, iar facerea mânilor lui o vestește tăria”, spune psalmistul. Celce neagă existența lui Dumnezeu și în fața unui cer înstelet și scânteitor de atâtea luminări mărețe, acela are împotriva sa întreagă creațiunea, care în glasul ei tainic îi spune, că e un nesimțitor și

nebun dacă neagă existența Creatorului.

Toate ținesc spre centrul lor, numai necredinciosul îl inconjură, fuge de el, pentrucă și-a pierdut lumina adevărului, și e învăluit într'o întunecime grosnică mentală, se lasă purtat de valurile furioase ale necredinții, cari în urma urmelor îi vor îneca sufletul, și-l vor cufunda în adâncul extrem al nefericirii. Necredința este înecarea facultăților intelectuali și morali. Ateistul sau necredinciosul este o ființă monstruoasă, are numai chipul de om, care s'a lepădat de mintea sănătoasă; e un dobitoc în formă de om, cum îl descrie psalmistul: „alăturatu-s'a cu animalele celea fără minte, și li-s'a asemănat lor” (Ps. 48, 12).

Necredința se mai împotrivesc apoi și simțului comun și sentimentului universal. De fapt, aruncați numai o privire imparțială asupra creștinismului și asupra autorului lui. Religiunea creștină lnu e de ieri, de alaltăieri, ci numără aproape 20 veacuri de existență. Unde veți mai putea găsi vre-un geniu ori vre-un erou, carele să-și fi lăjit împărăția sa asupra conștiințelor, și să se fi instăpânit asupra lumii vechi și noi, să fi atras la sine neamul omenesc — cum a făcut Iisus Hristos? Nu veți putea afla nicăiri, pentrucă singur Iisus Hristos e mai mult decât oricare geniu, mai mult decât oricare erou, El este Dumnezeu-Om.

Incheiem cu o reflexiune clară ca lumina soarelui. Prin noul sistem de învățământ,

care se confundă cu ateismul și materialismul cel mai cras, s'a îndumnezeit așa zicând — rațiunea omului, fiind ea ridicată la rangul de zeitate. Dar aceasta e o contrazicere în sensul strict al cuvântului. Căci prin știința modernă, care nu vrea să știe de Dumnezeu, de Isus Hristos și de Biserica lui, mintea omenească s'a detronat, s'a degradat, s'a dejosit și s'a coborât din nobilitatea sa originală. Dacă e așa, atunci necredința, în loc de a raționa și judeca, nu vrea să judece și e dușmana rațiunii sau minții omenești, cu ce drept pretind să o divinizeze? Nu e aceasta o împotrivire și o nebunie vădită, o cutezanță și nerusinare fără pereche? Mintea sănătoasă disprețuiește nebuniile celor necredincioși, nu umblă după titluri cari nu-i convin, și se fălește cu aceea, că e un chip viu a minții lui Dumnezeu.

Un om cuminte și cu judecată normală, nu poate să fie deci necredincios, nu poate să fie ateist, căci numai cei nebuni pot zice, că nu este Dumnezeu, cum ne spune și psalmistul: „Zis-a cel nebun întru inima sa: nu este Dumnezeu.” Cumpănească-le bine acestea ceice sunt frământații de aberațiile necredinții moderne, mediteze-le cu atențiune și cred, că vor înțelege, că trebuie să se întoarcă de pe calea ce duce la nefericire și perire.

Sf. Erasmus

A trăit sub domnia lui Diocletian, care ura creștinii și era episcop într'un oraș în Siria. La stăruința credincioșilor săi s'a refugiat în muntele Liban, dar l-au găsit, l-au prins, l-au bătut și l-au opărit cu smoală și sulf ferbinte. Erasmus a suportat chinurile aceste cu atâta tărie, că mulți păgâni a fost convinși prin atitudinea lui de adevărul creștinilor. Un înger l-a scos din temniță și deodată s'a aflat pe malul mării. S'a urcat pe o carabie și a ajuns în Apulia unde cu așa de mare succes a vestit Evanghelia că mulți păgâni s'au botezat. Odată când în mijlocul predicii lui s'a ivit o furtună înspăimântătoare, în toate părțile a fost ploaie mare, numai unde a stat el și auditorii lui a rămas cerul senin. Deaceea el e considerat de patronul marinarilor.

Impăratul Maximinian auzind despre activitatea lui Erasmus l-a dat pe mâna călăilor, care cu un șorub a voit să-i scoată intestinele. Pe lângă toate chinurile a rămas tare și credincios. În fine în mod miraculos iarăși a scăpat. A murit în orașul Formi în 303.

La intervenția lui multe vindecări s'au întâmplat. Poporul îl cheamă în ajutor la dureri de abdomen, în disenterie și în timpul epidemiilor de vite. Italienii și Portughezii îl numesc Elmo și raza de fulger care se vede în timpul unui vifor pe corăbii îl numesc focul lui Elmo. Acesta este conform convingerii lor un semn ca să se roage pentru ajutorul Sf. Erasmus.

Sf. Erasmus stă înaintea noastră ca modelul moderației și al înfrânării.

Cei trei prieteni.

Știe ori cine, că la ospăț și la veselie, unde masa este plină de bunătăți, găsești prieteni câți dorești. Puțin găsești însă când ai ajuns sărac, în spital, s'au în temniță. De aceea, prieten nu-ți face pe omul necunoscut, pe care nu l-ai pus la încercare.

Se zice, că un om avea trei prieteni. Pe doi îi iubea mult, iar pe al treilea nu prea-l băga în seamă, cu toate-că acesta nu-i voia decât binele. Odată omul nostru a fost chemat la judecată în fața regelui, acuzat pe nedreptul că ar fi făcut o faptă rea. „Eu sunt nevinovat, — zise omul către prieteni. Care dintre voi vrea să fie martor al nevinovăției mele?” Primul își ceru iertare spunând că are alte ocupațiuni

și prin urmare nu-i poate face acest serviciu. Al doilea îl însoții până la ușa judecătorului, dar se reîntoarse, fiindu-i frică, nu cumva judecătorul să-i facă și lui ceva rău. Al treilea, cel mai nebăgat în seamă se duse în fața judecătorului și vorbi despre nevinovăția acuzatului atât de bine și de convingător, încât judecătorul îl achită, dându-i chiar și despăgubiri.

Trei prieteni are omul în lume: banul, rudele, și faptele bune. Cum se poartă acești prieteni ai omului în ceasul morții, când Dumnezeu îl chiamă în fața judecății? Banii, cel mai bun prieten al omului, îl părăsește mai întâi. Rudeniile și prietenii îl însoțesc până la cimitir, până la marginea mormântului; apoi se reîntorc acasă.

Al treilea prieten, singurul prieten adevărat, faptele bune, îl însoțesc până la Tronul Judecății lui Dumnezeu. Faptele bune vorbesc despre nevinovăția lui, iar Judecătorul îl iartă și-l răsplătește.

Serbare mariană

Societatea Mariană a elevelor gr. cat. dela liceul de fete „Domnița Ileana” din loc, în ziua de 14 l. c., a dat o frumoasă serbare religioasă.

Inițiativa și organizatoarea acestei serbări a fost dna prof. R. Șerban, directoara societății, care, ca întotdeauna — cu ocazia serbărilor religioase date de elevele liceului de fete — a dovedit multă pricepere și un devotament rar de implinit.

Cântările religioase, prin cari s'a început festivitatea, au

fost foarte frumos executate sub conducerea dnei prof. E. Jurca.

Cuvântul de deschidere l-a făcut eleva Alexandrina Pop din clasa VIII, vorbind despre cultul marian.

Cele două piese de teatru într'un act: „Minte și Inimă” condusă de dna prof. R. Șerban și „Haz de năcaz” instruată de dș. prof. Anisia Pop, au fost bine jucate de elevele marianiste, datorită muncii harnicelor conducătoare.

Programul s'a terminat cu o serie de tablouri vii, reprezentând scene din Vechiul și Noul Testament, întocmite cu mult gust artistic de dna prof. R. Șerban.

Succesul moral al serbării a întrecut așteptările.

Pentru comitet răspunde: Titu Berinde

Calendar săptămânal.

22 — 28 Martie 1936.

- 22. Dumineca IV-a din post.
- 23. Luni Sf. Mart. Nicon
- 24. Marți Prea C. Zaharia
- 25. Miercuri Bunavestire
- 26. Joi Sob. Arch. Gavril
- 27. Vineri Mart. Matrona
- 28. Sâmbătă C. Ștefan făc. de min.

Intrebarea unui copil. Un bogat necredincios, căzu pe neașteptate într'o boală grea de moarte. Cum nu mai era vreme să-și facă testamentul, el își chemă la pat femeia și copiii, începând apoi a le grăi asifel: „Dragii mei, eu plec în cealaltă lume; vă las vouă cu limbă de moarte casa aceasta și toată averea mea” . . .

„Tăticule dragă — îl intrerupsese copilul său mai mic care nu pricepea de ce este vorba — acolo unde te duci, ai tu altă casă?” Intrebarea copilului străpunse inima tatălui moribund. În clipa aceea el își văzu zădărnicia vieții și osânda ce-l așteaptă. Acum însă era prea târziu, prea târziu. . . Peste câteva clipe își dete sufletul și plecă într'o lume unde n'avea „casă” nici „moșie.”